

ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΣΤΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ ΤΟΥ ΠΑ.ΣΟ.Κ ΤΗΣ 29.8.76ΜΑΖΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ - ΜΑΖΙΚΟΙ ΧΩΡΟΙ

'Αγαπητοί σύντροφοι,

Γιά νά εἶναι τό ΠΑ.ΣΟ.Κ συμμετόχο καί ὄχι ἀπλός θεατής καί ἐκδοτήριο ψηφισμάτων συμπαράστασης σέ αὐθόρμητες καί εὐκαιριακές ἐνέργειες εἶναι ἀπαραίτητο νά μπεῦ στό ρυθμό καί τή λογική τῆς κίνησης τῶν κοινωνικῶν δυνάμεων. Ἡ κίνηση τῶν κοινωνικῶν δυνάμεων διαρθρώνεται σέ συγκεκριμένους χώρους καί βρίσκεται σέ στενή συσχέτιση μέ κοινά προβλήματα πού ἀναγωγικά ἔχουν τή ρίζα τους στή βασική ἀντίθεση κεφαλαίου-ἐργασίας. Τό κίνημα στούς χώρους τῆς δουλειᾶς, κατοικίας καί μόρφωσης, παίρνει συγκεκριμένη μορφή μέ τίς μαζικές ὀργανώσεις ὅπως συνδικάτα, σωματεῖα (συνδικαλιστικός χώρος), δῆμοι, κοινότητες (τοπική αὐτοδιοίκηση), ἀγροτικοί σύλλογοι, συνεταιρισμοί (ἀγροτικός χώρος) πολιτιστικοί καί μορφωτικοί σύλλογοι, σύλλογοι νεολαίας κ.λ.π.

Γιά τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. τό μαζικό κίνημα ἀποτελεῦ τό κύριο μοχλό τῶν κοινωνικῶν ἐξελεύσεων καί συμβάλει οὐσιαστικά στήν προσέγγιση καί πραγμάτωση τοῦ στρατηγικοῦ του στόχου, στήν μαζικοποίησή του καί στήν καθημερινή ζωντανή του ἐπαφή μέ τίς μάζες. Ἔτσι ἐξ'ἀντικειμένου ὁ ρόλος τοῦ μαζικοῦ κινήματος στό σύνολό του ἄν καί κατ'ἀρχήν βασίζεται πάνω στή διεκδικητική συσπείρωση γιά τήν ἐπίλυση τῶν καθημερινῶν προβλημάτων σάν προοπτική καί ἐπιδίωξη βρίσκεται πολύ μακριά.

Γιά τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. τό μαζικό κίνημα ἀποτελεῦ μιᾶ ἀγωνιστική ἀφετηρία, ὅπου καταγράφονται τά καθημερινά προβλήματα καί οἱ ἄμεσες διεκδικήσεις πού ταυτόχρονα ἐντάσσονται σέ ἓνα σωστά ἱεραρχημένο πρόγραμμα καί σέ μιᾶ μακρόχρονα χαραγμένη προοπτική μέ τελικό στόχο τή ριζική κοινωνική ἀλλαγή.

Εἶναι σίγουρο πώς μέσα ἀπό τήν ἐνεργή συμμετοχή σ'αὐτή τή διαδικασία εἶναι κατορθωτή ἡ ἀφύπνιση τῶν συνειδησέων καί τό ποιοτικό ἀνάβαση τῶν μαζῶν μέ ἐπισφράγισμα τήν διαμόρφωση τῆς ταξικῆς τους συνείδησης. Μέ βάση αὐτή τήν βαθμιαία ἐξέλιξη δημιουργιέται ἓνας εὐνοϊκός συσχετισμός δυνάμεων, πού ἔχει σάν ἄμεσα θετικά ἀποτελέσματα τήν ἐπίλυση σοβαρῶν προβλημάτων τοῦ ἔθλου τοῦ χώρου καί μακροπρόθεσμα τή θεμελίωση τῶν ἀντικειμενικῶν συνθηκῶν γιά τήν πορεία πρὸς τό σοσιαλιστικό μετασχηματισμό. Ἡ ἀφύπνιση τῆς πολιτικῆς συνείδησης δέν μπορεῦ νά γίνεи διαφορετικά παρά μόνο μέσα ἀπό τή βαθειά κατανόηση τῆς κοινότητας τῶν προβλημάτων καί συμφερόντων. Πάλι μέ τή σειρά της αὐτή

δέν εἶναι δυνατό νά ἀναπτυχτεῖ παρά μόνο ἀπό τό πέρασμα μέσα ἀπό τό καμίνι τῆς οἰκονομικῆς-πολιτικῆς-ἰδιολογικῆς πάλης πού συνταυτίζεται ἀπαραύτητα μέ τήν ἐνεργητική συμμετοχή στήν καθημερινή πολιτική δράση. Οἱ ὀργανώσεις πού ἀποτελοῦν τό μαζικό κίνημα ἀντλοῦν τή δύναμή τους ἀπό τά προβλήματα πού πρέπει νά λύσουν γιά τόν κλάδο ἢ τό χῶρο τους. Γιά νά ἀναγορευτοῦν ὅμως σέ συνεύδηση τοῦ χώρου τους καί νά ἐξελιχτοῦν σέ ὄργανα ἀμείωτης πάλης εἶναι ἀπαραύτητη μιᾶ δραστηριότητα, πού θά προωθεῖ ἕνα πλατύ συσπειρωτικό πρόγραμμα δουλειᾶς μέ καθορισμένους καί ὑλοποιήσιμους στόχους. Τοῦτο δέν σημαίνει πώς δέν ὑπάρχει διαλεχτική σύνδεση τῶν ἄμεσων διεκδικητικῶν στόχων μέ τούς μακροπρόθεσμους πολιτικο-κοινωνικούς στόχους καί ποιολογική μετεξέλιξη τῆς διεκδικητικῆς πάλης σέ πολιτική πάλη. Ἀντίθετα κάθε διεκδίκηση, κάθε ἀγώνας, κάθε σύγκρουση δέν ἀποτελεῖ αὐτοσκοπό ἔχει σημασία μόνο ὅταν εἶναι στενά δεμένος μέ μιᾶ εὐτύρρη προοπτική καί ξεκάθαρους στόχους. Σ'αὐτούς ἀκριβῶς τούς κρίσιμους ἐλιγμούς τοῦ μαζικοῦ κινήματος βρίσκονται τό πεδίο δράσης καί τό περιεχόμενο δουλειᾶς τῶν ὀργανώσεών μας.

Οἱ παραπάνω συλλογισμοί ὑπαγορεύουν τό σταθερό προσανατολισμό τοῦ κινήματός μας γιά μιᾶ ἀπόλυτη σύνδεση μέ τό παλμό καί τά προβλήματα τοῦ ἐργαζόμενου λαοῦ. Τό σύνθημά μας λοιπόν πρέπει νά εἶναι στροφή πρὸς τή δουλειά καί τή σοβαρή ἐπεξεργασία προγράμματος γιά τήν ἀξιοποίηση στό ἔπακρο τῶν δυνατοτήτων ἀνάπτυξης τοῦ μαζικοῦ Κινήματος. Τό σύνθημα αὐτό φορτώνει τόν καθένα μας μέ εὐθύνη ἀπέναντι στό Κίνημά μας καί μέ τή σειρά του τό Κίνημα μας ἀπέναντι στό λαό. Γι'αὐτό ἐπιβάλλεται νά ἀνιχνεύσουμε τίς ἀναγκαῖες καί τίς ἱκανές προϋποθέσεις γιά τήν βαθμιαία πραγματοποίησή του σέ μιᾶ πορεία τῆς ἀπόλυτης σύνδεσης μέ τά προβλήματα τῶν ἐργαζομένων. "Ἐτσι μπαίνει σάν βασική ὑποχρέωση:

α) Ἡ κάθε τοπική ἢ κλαδική ὀργάνωση σάν τό πρωταρχικό καί πῶς βασικό κύτταρο τοῦ Κινήματος νά χαρτογραφήσει μέ κάθε λεπτομέρεια τό χῶρο της, νά κατέχει στό ἀκέραιο τά προβλήματά του καί νά προωθεῖ λύσεις γι'αὐτά.

β) Νά ὑπάρχει ἐφ'ὅσον τό ὑπαγορεύουν συγκεκριμένες ἀνάγκες ταυτότητα θέσεων ἀνάμεσα Τ.Ο. καί Κ.Ο. ὅταν πρόκειται γιά κοινά προβλήματα καθὼς καί γιά πολιτική ἀλληλοεπικάλυψη μέ τό μαζικό χῶρο στά πλαίσια δημιουργίας ὀργανικῶν δεσμῶν μεταξύ τους.

γ) Ἡ κάθε ὀργάνωση νά προχωράει σέ ταχτά διαστήματα στήν καταγραφή τοῦ κομματικοῦ δυναμικοῦ της καί στό μέτρο τοῦ δυνατοῦ καί τοῦ περιγυροῦ της (φύλοι ἐκδηλωμένοι ΠΑ.ΣΟ.Κ.) καί νά βρίσκεται σέ μιᾶ διαρκή πολιτική ἐπαφή. Ἀνάλογα μέ τήν ἀνάπτυξή της πρέπει νά περνάει σέ καινούργιους καταμερισμούς δουλειᾶς, νά δημιουργεῖ φιλικές προσβάσεις καί κομματικά ἐρείσματα σέ ὅλους τούς μαζικούς χώρους καί νά ἔχει συμμετοχή σ'ὅλες τίς ἐκφάνσεις καί ἐκδηλώσεις τῆς δημόσιας καί κοινωνικῆς ζωῆς.

Ἐδῶ πρέπει αὐτοκριτικὰ νὰ σημειωθεῖ πῶς ἡ δράση μας μέχρι τώρα στοὺς μαζικοὺς χώρους γενικὰ, μέ ἐξαίρεση τῆ σπουδάζουσα καὶ τῆ μαθητική νεολαία, παρ' ὅλα τὰ ἐκλογικὰ ἀποτελέσματα ἦταν ἰσχνή καὶ πολλές φορές ἔσως καὶ ἀντιφατική. Αὐτὴ βέβαια ἡ παρουσία μας στοὺς μαζικοὺς χώρους συμβάδιζε μέ τίς δυσκολίες καὶ ἀδυναμίες τῆς πρώτης φάσης ἀνάπτυξης καὶ λειτουργίας μας ἀλλὰ σέ καμμιά περίπτωση αὐτό δέν μᾶς δύνει ἄφεση ἀμαρτιῶν καὶ περιθώρια βαυκαλίσματος. Ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ ἐντοπίζεται στήν ἀναχρονιστική νοοτροπία καὶ στήν καταφανῆ ὑποτίμηση τοῦ ὀργανωτικὰ ἀνεξάρτητου ρόλου τοῦ μαζικοῦ Κινήματος καὶ τέλος στήν ἀποσπασματική σύλληψη καὶ εὐκαιριακή ἀντιμετώπιση τοῦ ὅλου προβλήματος. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς παλιᾶς ἀντίληψης πού μᾶς εἶχε ὀδηγήσει σέ μεγάλη λειτουργική ὑποτονικότητα γίνονται μέρα μέ τῆ μέρα ἀντιληπτά καὶ ἔχουν σάν ἀντανάκλαση τῆ στατικότητα τῆς ὀργάνωσῆς μας σέ σημαντικούς κοινωνικούς χώρους.

Τέλος πρέπει νὰ εἰπωθοῦν δυό λόγια γιά τήν ὀργανωτική αὐτονομία τῶν μαζικῶν κινήματων ἀπέναντι στά κόμματα.

Αὐτή ἡ ὀργανωτική αὐτονομία στηρίζεται:

- στήν ὕπαρξη κοινῶν προβλημάτων πού ἀπασχολοῦν ὅλα τὰ μέλη τῆς ἀντίστοιχης κοινωνικῆς ὁμάδας χωριό-συνοικία-ἐργοστάσιο-σχολή.
- στήν ὕπαρξη, ἀνεξάρτητα ἀπό τήν ἀντικειμενικά ἔδρα θέση στήν παραγωγή, διαφορετικῆς διαβάθμισης ταξικῆς συνειδητότητας, διαφορετικῶν πολιτικῶν ἀντιλήψεων, διαφορετικῆς πείρας γύρω ἀπό τῆ συνδικαλιστική δράση.
- στήν ἀναγκαστική συμπίεση τῆς ὠριμότητας καὶ τῆς διάθεσης τοῦ συνόλου τῶν μελῶν τοῦ μαζικοῦ χώρου μέ τίς θέσεις καὶ μορφές ἀγῶνα πού προωθοῦνται.
- στήν ἀναγκαιότητα μαζικῆς συσπείρωσης, ἀπαραίτητης προϋπόθεσης γιά τήν ἔκβαση τῶν διεκδικητικῶν ἀγῶνων. Μιά τέτοια συσπείρωση μπορεῖ νὰ γίνει πάνω σέ μιὰ πλατφόρμα αἰτημάτων καὶ θέσεων θεμελιωμένων σέ μιὰ λεπτομερῆ ἀνάλυση τῶν πραγματικῶν προβλημάτων.

Ἀπό τήν ὀργανωτική αὐτονομία τῶν μαζικῶν χώρων ἀπορρέει ἡ πλήρης διαρθρωτική καὶ μόνο αὐτοτέλεια καὶ ἀνεξαρτησία τῶν μαζικῶν φορέων (ὀργανώσεων). Τά νὰ παραβλέψουμε τήν ποιοτική διαφορά ἀνάμεσα στόν πολιτικό φορέα (Κόμμα - Κίνημα) καὶ στό μαζικό φορέα (συνδικάτο, σωματεῖο, σύλλογος) περικλείει δυό κινδύνους ἐρμηνείας καὶ πραχτικῆς: Τό σχεταριστικό καὶ τό ρεφορμιστικό.

α) Οἱ σχεταριστές ἀπαλείφουν τήν ποιοτική διαφορά καὶ οὐσιαστικά καταπατοῦν τήν αὐτονομία τοῦ μαζικοῦ χώρου συγκεντρώνοντας ὅλες τους τίς προσπάθειες στή χειραγώγηση, στόν ἀπόλυτο κομματικό ἔλεγχο τοῦ μα-

ζικοῦ φορέα, καί στή ἀπόκτηση μιᾶς ἀκόμα σφραγίδας. Αὐτή ἡ πραχτική τους ἐκδηλώνεται μέ τήν ἀντιγραφή τοῦ τρόπου ὀργάνωσης καί λειτουργίας ἀπό τό κόμμα καί ἡ μεταφορά τους στό μαζικό χῶρο μέ τό πέρασμα συνδικαλιστικῶν, πολιτικῶν θέσεων ὄχι ὅπως τίς ὑπαγορεύουν οἱ ἀνάγκες καί οἱ ἀναζητήσεις τοῦ μαζικοῦ χῶρου ἀλλά ὅπως τό ἐπιβάλλει ἡ κάθε φορά κομματική γραμμή. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς λαθεμένης λογικῆς εἶναι ἡ στενή κομματικοποίηση τῶν μαζικῶν χώρων, πού ὀδηγεῖ στό ξέκομμα τῆς πλειοψηφίας καί τό σπρώξιμό της στήν πολιτική ἀδράνεια καί ἀπάθεια.

β) Οἱ ρεφορμιστές στό ὄνομα τῆς αὐτονομίας τῶν μαζικῶν χώρων καί τῆς ὀργανωτικῆς αὐτοτέλειας τῶν μαζικῶν φορέων προπαγανδίζουν τήν πλήρη πολιτική ἀνεξαρτησία τους. Τούς μαζικούς φορεῖς τούς θέλουν τελείως ἀπολύτικους καί ξεκομμένους. Σάν κύρια ἀπασχόλησή τους παραδέχονται τά τρέχοντα καθημερινά προβλήματα, πού τήν ἐπίλυσή τους τήν ἀπομονώνουν στά πλαίσια ἐνός πρόχειρου διακανονισμοῦ. Γι'αὐτούς ὁ ἀγῶνας τῶν ἐργαζομένων δέν ἐντάσσεται σέ καμμιά συγκεκριμένη προοπτική, τό καθημερινό πρόβλημα δέν ἀνάγεται στήν πηγή καί στήν οὐσία τοῦ κοινωνικοῦ ἀνταγωνισμοῦ.

Λ Ὑ Γ α λ ὄ γ ι α γ ι ᾶ τ ῆ δ ι κ ῆ μ α ς σ υ μ μ ε τ ο χ ῆ
κ α ῖ π α ρ ο υ σ ῖ α.

Οἱ δυνάμεις μας πρέπει νά δραστηριοποιοῦνται μέσα στίς μαζικές ὀργανώσεις σεβόμενες τήν αὐτόνομη λειτουργία τους. Αὐτή ὅμως ἡ πραχτική συμπεριφορά σεβασμοῦ δέν στερεῖ ἀλλ'ἀντίθετα ἐπιβάλλει τό δικαίωμα προώθησης τῆς γραμμῆς καί τῆς ἐπιδίωξης τοῦ Κινήματος σχετικά μέ τά συγκεκριμένα θέματα. Μέ αὐτό τόν τρόπο προωθείται ἡ δημιουργική ἀντιπαράθεση συγκροτημένων ἀπόψεων πού τελικά θά ὀδηγήσει στή διαμόρφωση τῶν θέσεων τοῦ ἀντίστοιχου χώρου. Τό πρόβλημα πού ὑπάρχει σ'αὐτές τίς περιπτώσεις εἶναι ἡ ἠθελημένη ἢ ἀθέλητη προσπάθεια ὀρισμένων στελεχῶν νά προεκτείνουν τήν αὐτονομία τοῦ μαζικοῦ χώρου σέ δική τους αὐτόνομη δραστηριότητα. Μιά τέτοια ταύτιση ὅμως σημαίνει αὐτονομία κομματικοῦ μέλους ἐνῶ κάτι τέτοιο καταστατικά καί πολιτικά δέν δικαιολογεῖται γιατί ὀδηγεῖ στόν ἀρριβισμό καί τόν παραγοντισμό καί μέ τή σειρά τους αὐτά στήν πολιτική ἀστάθεια καί τήν ἀναξιοπιστία τοῦ Κινήματος στους ἀντίστοιχους χώρους. Πρέπει νά ἐννοηθεῖ ἀπό ὅλους μας ὅτι εἶναι κοινή ὑποχρέωση καί ἐπιταχτικό καθῆκον ὅσων μελῶν δουλεύουν στήν ἴδια μαζική ὀργάνωση νά ἐπεξεργάζονται στά πλαίσια τῆς Κ.Ο τῆ γραμμῆ καί τήν ταχτική τους γιά τό κάθε πρόβλημα σέ συνδυασμό μέ τά ἱεραρχικά ἀνώτερα ὄργανα. Ἔτσι οἱ ζωντανοί σύνδεσμοί μας μέ τούς χώρους Δήμαρχοι, Δημοτικοί Σύμβουλοι, Πρόεδροι, μέλη σωματείων συλλόγων συνδικαλιστές εἶναι ἀδιανόητο νά ἐκφράζουν προσωπικές θέσεις καί νά τίς χρεώνουν στό ΠΑΣΟΚ.

'Αντίθετα εἶναι ὑποχρεωμένοι νά προωθοῦν ἀνεξάρτητα μέ τή διαφωνία τους τήν πολιτική καί τίς θέσεις τοῦ Κινήματος ὅπως αὐτές σχηματίζονται ἐσωκομματικά μέσα ἀπό δημοκρατικές διαδικασίες στίς ἀντίστοιχες Κ.Ο ἢ Τ.Ο. Αὐτή ἡ δέσμευση καί ὁ ἔλεγχος τῶν μελῶν μας δέν πρέπει νά σημαίνει ὀλοσχερή ἀνακοπή τῆς πρωτοβουλίας καί τῆς αὐτενέργειας ἀλλά ἀπλᾶ πρόληψη ἄστοχων καί ἄκαιρων προσωπικῶν ἐνεργειῶν καί ἔνταξη τῆς μεμονωμένης δράσης σέ μιᾶ κοινή προοπτική.